omma Sullest ühte Sanna räkida so Kõrwade ette, ja ärge süttige so Wihha mitte pollemaso Sullase wastu, sest sa olled nenda Kartusse-wäärt kui Warao! Sepeäle räkis ta temma ette nägga halledaste kelk, mis Waewaga nemmad omma noremat Wenda enneste kasa sanud, sest et nende Issa tedda mitte polnud tahtnud lasta ennese juurest ärramiñna (§. 276.), sepärrast et se teine Poeg sest Naesest enne jo Otsa sanud, ja temma armates kül ärramurtud olleks (§. 245.); ja temma Hing armatseks wägga sedda Last, j. t. S.

§. 294. Ja kui minna (ütles temma) so Sullase, omma Issa jure taggasi tulleksin, ja se norem Wend ei olleks meie Seltsis, siis sünnib se töesti, et ta surreb, ja et meie, so Sullased, omma Issa hallid Juuksed Murrega Hauda sadame. Ja minna minna ollen ennast Kõemehheks heitnud temma eest omma Issa jures, nenda et ma ütlesin: Kui minna tedda so jure taggasi ei to, siis olga minna Sõalluseks armata omma Issa ees kelge omma Ello-Aja. Ja nüüd pallun ma, lasse mind jäda selle nore Mehhe asseme'e Sullaseks omma Issandale, et temma omma Wendadega saaks taggasi miñna omma Issa jure; ja et minna sedda Kurwastust ja Õnnetust ei sa nähha, mis no Issale juhtub, kui minna ilma temmata peaksin omma Issa jure taggasi minnema.

§. 295. Nüüd ei woinud Josep ennast ennam piddada; ta näggi nende suurt Hinge-Waewa, ja et nemmad omma kurja Tö eest kül jo Hirmo ellid tunda sanud kelgennam Juda, kes kelgesurem Sõallune nende seas olli olnud, kui Josseppit ärramüdi (§. 242.): sepärrast hüdis ta